

Hyad Bibelen fortalte.

— Af —
George C. Sargent.

Paa Danst ved S. J. C. Matthiesen.

(Sortfat.)

„Det var ogsaa snart paa Tide, det kom,“ vedblev hun, „hvem Herren elsker, den rejser han“ (Hebr. 12, 6). Vi har faaet Lov til at leve ti lykkelige Aar — ti lange Aar, Frank — uden en eneste Sky. Vor Vaager har flydt over med Betsignelser. Vor himmelske Fader har jet, at der var Fare for os; han rejser os til Nytte, paa det vi skulle blive delagtige i hans Hellighed“ (Hebr. 12, 10) — huffer du ikke, der staaer saadan, Frank? Man ikke ogsaa vi to sig: „Herre, jeg ved, at dine Domme ere Retfærdighed, og at du af Trofasthed ydmygede mig?“ (Ps. 119, 75).

„Vi maa bede om Tro til at sige det,“ svarede Manden med skælvende Læber.

„Skulde vi alene tage mod det gode af Gud og ikke tage imod det onde?“ (Job. 2, 10) spurgte Grace alvorlig. „Det maa vi ikke glemme, og saa heller ikke glemme, at det, vi kalder Ulykke, kun er en Betsignelse, der kommer til os i Fortlæbning. Der var meget andet, der vilde have været langt værre at bære end dette.“

Saaledes opmuntrede den svage — den stærke. Det blev silde, inden Grace den Aften kom i Seng. Da hun var bleven ene, blev hun ved at søge i mig efter Ord, der kunde give hende Mod og Trøst. Og hun søgte ikke forgæves. Gang efter Gang mindede jeg hende om, hvad Herren har lovet sine Venner, naar de skulle „igennem Vandene“ og „igennem Ilden“ (Ej. 43, 2).

Med mange Ord trøstede jeg hende. Alle kunde de jamles i hvad den gamle Bismand har sagt: „Herrens Sjæle se paa dem, som elske ham; han er et magtig Skjold og en stærk Støtte, et Skjul imod den brændende Stienvind og et Skjul imod Middagsheden, en Vagt imod Ansjød og en Hjælp imod Fald, idet han opløfter Sjælen og gør Sjælene klare, giver Rægedom, Liv og Betsignelse“ (Sir. 34, 16—18).

Der gik ikke mange Dage, før de bange Anelser blev til Birtelighed. Mandens Navn som en rig Mand var borte, men aldrig havde hans Navn som en troende Mand og som en Mand af Værdi traadet klarere end nu.

Vel saa der i de Tider en Skygge af Sorg henover Suftrien Ansjød, men det var ikke en Sorg uden Haab. „Som en Moder triser sit Barn“ (Ej. 66, 13), saaledes trøstede Herren hende. Om Dagen havde hun meget at ordne, men om Aftenen, naar Manden kom hjem til det Sted, der nu snart ikke længere var hans Hjem, blev han budt Velkommen af sin Suftrien gamle, lyse Smil.

Og heller ikke i disse travle Dage forsvandt hun at ty til mig, nej, mine Ord var hende som aldrig før „et stort Bytte“ (Ps. 119, 162). Nu kom det ret til Synne, at hendes Guds Lov var hende „bedre end tusinde Stykker Guld og Sølv“ (Ps. 119, 72).

I Mødgangens Tid lærte de to, hvem der var deres sande Venner.

De gjorde bitre Erfaringer om, at „det er bedre at sætte Lid til Herren end at forlade sig paa Mennesker“ (Ps. 118, 8); men de kom ogsaa til at sande, at „der er den Ven, som hænger fastere ved end en Broder“ (Ordbp. 18, 24).

En Dag kom en gammel Dame op til Grace. „Hvorledes har De det? Jeg kunde ikke andet — jeg maatte op at sige til Dem: Tab ikke Modet! „Han har selv sagt: „jeg vil ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlade dig!“ (Hebr. 13, 5). Tror De vel, han vil?“ spurgte den gamle.

„Jeg haaber det ikke,“ sagde Grace. „Jeg er vis paa, han ikke vil,“ svarede hun til, „men det er en Sorgens Tid for os.“

„En Sorgens Tid — ja — men den Sorg ender i Glæde. „Eders Bedrøvelse skal vende til Glæde“ (Job. 16, 20), siger Jesus. Det er eders Tro, der skal prøves, kære — den er „meget dybarere end det for-gængelige Guld“ (1 Pet. 1, 7) — Staar der ikke skrevet: „Min Søn! agt ikke Herrens Røvelse ringe, vær ikke heller forjagt, naar du tages af ham; thi hvem Herren elsker, den rejser han“ (Hebr. 12, 5—6). — Skal jeg blive ved?“ spurgte den gamle deltagende.

Hun ventede ikke paa Svar.

Det staar altid godt til for dem, der kan sige: „alle Ting ere mine — alle Ting tilhører mig — thi jeg er Kristi, men Kristus er Guds“ (1 Cor. 3, 22—23). — Skal vi læse videre?“ Hun gif hen til Vordet, hvorpaa jeg laa. „Se her,“ vedblev hun, „her staaer: Derjom I lide Nøvelse, handler Gud ved eder som med Børn; thi hvo er den Søn, som Faderen ikke rejser?“

Men derjom I ere uden Nøvelse, i hvilken alle ere bleve delagtige, da ere I vægte og ikke Børn. Have vi tilmed haft vore kædelige Fædre til Op-tugtelse og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være Aanderens Fæder underdanige og leve?“

Thi hine revlede os for saa Dage efter deres Dyffe: men han rejser os til Nytte, paa det vi skulle blive delagtige i hans Hellighed.

Men af Nøvelse, imedens den er nærværende, synes ikke at være til Glæde, men til Bedrøvelse; men siden giver den igen dem, som derved ere øvede, Retfærdigheds salige Frukt“ (Hebr. 12, 22—23).

„De skal se, kære Grace,“ sagde den gamle og slog Armene om hendes Hals, „De skal ogsaa nok saa en salig Frukt ud af dette her.“

„Na, kunde jeg blot —!“

„Ja, derjom du kunde tro, skulde du se Guds Herlighed“ (Job. 11, 40) — tro blot. Har De laet Mærke til, Grace, at da Jesu Disciple tumledes om af Sølgene uden paa Genezaret Sø — staaer der om Herren: „han saa, at de lode Nød“ (Mc. 6, 48). — Det maa være os nok, kære — Jesus ser, at De lider Nød — han skal ogsaa nok hjælpe Dem ud af Nøden.“

Saaledes blev den gamle ved at opmuntre sin prøvede Veninde, saa denne fattede nyt Mod.

„Hans Varmhjertighed er som i Trængsels Tid, som Skyer med Regn i Tørfens Tid“ (Sir. 35, 24).

Nogle ligger efter maatte de bort fra deres Hjem.

Det var med tunge Hjærter, Mand og Suftru for sidste Gang gif fra Stue til Stue og jagde Farvel til det, der nu ikke længere tilhørte dem — til hvert Stykke knyttede der sig jo saa mange Minde.

„Vi har mistet alt, Grace,“ sagde Manden bedrøvet, da de stode inde i Graces lille Stue.

„Ikke alt, Frank — ikke alt,“ svarede hun og tog ham om Halsen, „vi har da beholdt det bedste tilbage — vore Børn — og vor Gud har vi da heller ikke mistet — og hans Forjættelser har vi da ogsaa beholdt. Du maa ikke give tabt, Frank.“

Det havde været underligt, om han havde kunnet give tabt — med jaadan en Suftru. —

Saa rejste de bort. Jeg saa dem aldrig igen.

Der kom fremmede Folk ind, de jatte Rumre paa alt, hvad der var — Møbler, Husgeraad, Vøger. Af en eller anden Grund var ogsaa jeg bleven ladt tilbage — jeg tænker ved en Forglemmelse. Siden har de maatte spurgt efter mig, men man har saa ikke kunnet finde mig — jeg var bleven bunden sammen med en hel Del andre Vøger og sat hen i en Krog.

Næste Dag blev der holdt Auktion. Vinduer og Døre blev slaede op paa vid Gab — rundt om i Stuen lod der Raab og Larm.

Jeg og de andre Vøger, der var bundne i Bunke med mig, blev til sidst ogsaa raabt op og solgt, og Dagen efter blev vi bragt til vort nye Hjem, ikke langt derfra.

XIII. I Spottes Ende.

Jeg saa i et Bagerstykke, der stodte op til en lille Søkerbutik.

Søkeren med sit store hvide Forklæde kom ind i Bagerstykke og begyndte at se efter, hvad det var for Bager, han havde købt.

Et Par af Vøgerne jatte han op paa en Hylde, de andre rev han uden videre Vinduet af — det var øjensynlig, han vilde bruge Madene til at pakke ind i. Naar jeg saa, hvad det var for Vøger, han behandlede saaledes, kunde jeg ikke lade være at tænke: „Svortil skal dog Penge i Daarens Haand! Er det for at købe Vidsdom, da han ikke har Forstand“ (Ordbp. 17, 16).

Jeg var allerede fortrolig med Tanken om ogsaa at skulle ende som Zndpafningspapir, men da Zuren kom til mig, saa Søkeren forargelig paa mig — stod lidt, som om han ikke vidste, hvad han skulde gøre med mig — det endte dog med, at han forstede mig op paa Hylde.

Af den Raade, han behandlede mig paa, var det let at stønne, at jeg her i dette Hus ikke kunde vente at blive brugt meget „til Ræddom, til Overbevisning, til Rettefærdig, til Opugtelse i Retfærdighed“ (2 Tim. 3, 16).

Nøj, han var altfor Flog i sine egne Tanker til, at han skulde tage mod Raad af mig. Talte han om mig, var det altid overlegent og foragteligt — jeg var altfor gammeldags og ensfoldig — de, som i vor oplyste Tid kunde to paa mig, maatte være nogle frække Hyllere eller nogle svaghjærmede Zdioter. —

Verdens Præfjer har sagt i Signelsen om Sædemanden, der gif ud at saa: „Men noget faldt paa Stengrund, hvor det ikke havde megen Jord, og det voksede snart op, fordi det ikke havde dyb Jord.“

Men da Solen gif op, blev det forbrændt, og fordi det ikke havde Rod, visnede det“ (Mt. 13, 5—6).

Han har selv forklaret det saaledes:

„Men det, som er saet paa Stengrund, er den, som hører Ordet, og annammer det straks med Glæde. Men han har ikke Rod i sig og bliver kun ved til en Tid; men naar Trængsel eller Forjættelse kommer for Ordets Skyld, forarges han straks“ (Mt. 13, 20—21).

Det var min nuværende Eiers Historie.

I tidligere Dage havde han været en anden end nu. Han havde hørt mine Ord forkynde af en Prædikanter, som man kunde falde „en behagelig Sanger, der har en dejlig Nøst, og som kan spille smukt“ (Ej. 33, 32). Han var i høj Grad bleven greben deraf. Varmblodig og begejstret var han begyndt at vidne for andre om Kristus — naar der var Tale om at ofre, at lide, at befende — hvem kunde være ivrigere end han?

Og det var ikke altsammen Fortjættelse og Hylleri. Sandt nok, han „elskede Menneskenes Værelse mere end Guds Værelse“ (Job. 12, 43) — fandt nok, meget af det, han gjorde, vilde han ikke have gjort, hvis ingen andre havde faaet det at se.

Men han var alligevel mere en bedrager end en Bedrager.

Han havde hørt „Nigets Ord“ med det udoortes Øre, og Budet havde grebet hans Fantasi, saa han annammede det straks „med Glæde“. Men han havde „ikke Rod i sig“, og aldrig var Vunden steget op fra hans Hjerte: „Vær mig, Herre, din Vej, jeg vil vandre i din Sandhed, vend mit Hjerte mod dette ene at frygte dit Navn!“ (Ps. 86, 11).

Han var i Birteligheden aldrig bleven andet end en „Ordets Sører“ (Zaf. 1, 23), han var aldrig bleven „den sønderknuste og i Aanden nedbøjede“ (Ej. 57, 15), hos hvem Herren har lovet at ville bo, hans Villie var aldrig bleven højet ind under Herrens.

Zntet Under, at han, skønt han straks havde annammet Ordet „med Glæde“, dog kun blev ved „til en Tid“ — intet Under, at Ordet fra de gamle Dage kom til at gælde ham: „de skulle høre dine Ord og ikke gøre efter dem; men det, der er behageligt i deres Mund, gøre de, og deres Hjerte gaar efter deres egen Fordel“ (Ej. 33, 31).

Det varede ikke længe, før han „forargedes“.

Den Gang Guds Søn vandrede paa Jord som „Menneskens Søn“, sagde han en Dag et alvorligt Ord til dem, der vandrede med ham og mente sig at være hans Disciple, og det Ord stred saa meget mod deres egne Tanker, at de sagde: „denne er en haard Tale, hvo kan høre ham?“ og „fra den Tid traadte mange af hans Disciple tilbage og vandrede ikke mere med ham“ (Job. 6, 60—66).

Saaledes var det ogsaa gaaet denne Mand.

Lidet har det jo at sige, hvor længe eller hvor kort han havde sin Gang blandt Jesu Disciple og blev regnet for en af dem — der kom den Tid, da han kaldte mig til Ord „en haard Tale“ og „ikke mere vandrede“ med Jesus og hans Disciple.

Hyad der var Grunden dertil, ved jeg ikke. Maaske den, at mine Ord dømte ham og afslørede hans Selvbedrag, kaldte al hans egen Retfærdighed „et bejmittet Klædebon“. — Maaske den, at han kom til at se, at den, som i Birteligheden vil komme efter Jesus, maa fornægte sig selv. — Maaske den, at en Jesu Discipel trængte ind paa ham med Spørgsmaal om, hvordan han stod overfor sin Gud. — Maaske den, at han ikke fik saa meget at sige blandt de troende, som han gerne vilde. — Maaske den, at han i Længden ikke kunde udholde Verdens Spot eller modstaa dens Tilfæfleser.

Selv om det ikke var Grunden for ham, har det dog været det for mange, der havde det som han.

Men den dybeste Grund til, at Mennesker, der engang kaldte sig Jesu Disciple, siden traadte tilbage og „ikke mere vandrede med ham“ — har Apostelen nævnet i sine bedrøvede Ord: „De vare udgaaene fra os, men de vare ikke af os; thi derjom de havde været af os, da vare de vel bleve hos os. Men det skulde være aabenbaret, at de ikke alle ere af os“ (1 Joh. 2, 19).

Og da denne Mand var „traadt tilbage“ fra Samfundet med de hellige og fra det, han før havde kaldt sin „Tro“ — blev han en Spotter af det, han forud havde tilbedt, og søgte paa alle Maader at gøre mig og mine Ord latterlige.

Saa den var han, da jeg kom ind i hans Hus.

Han var stolt af at være kommen ud af denne „Overtro“, som han kaldte det — stolt af at have Mod til at leve uden Gud — af at kunne „være en fri Mand“, der ikke lod sig hæmme af de guddommelige Love.

Du spørger om hans Navn? — Lad denne Mand være uden Navn. Men hvis I, som læser dette, falder eder Jesu Disciple, saa gør eder selv et Spørgsmaal: „Mansager eder selv, om I ere i Troen; prøver eder selv!“ (2 Cor. 13, 5).

Det kunde maaske se ud, som Søkeren stod paa samme Standpunkt som engang Albert Norton. Og dog var der saa stor Forskel paa de to som paa Nat og Dag.

Den enes Tvivl var ham en Sorg — derfor førte Herren ham ud af den. Den anden var glad i sine Tvivl, gjorde sig til af, at han først nu havde fundet Sandheden og først nu var bleven en lykkelig og fri Mand. Ulykkelige Mand, som han var — det var ikke Sandheden, han søgte, og Friheden (Brød. 11, 9), han pralede af, bestod i at vandre efter sit eget Hjertes Veje og efter sine egne Zjnes Syn.

Denne Mand havde en underlig Magt over de unge.

Han plejede lidt om Aftenen at samle unge Mennesker om sig inde i Bagerstykke, hvor jeg laa. Han havde da gerne en hel Del at fortælle dem, og han forfod paa en juedig Maade at dryppe Vantroens Gift i deres ube-fæstede Hjærter. Ikke at han ligefrem angreb mine Ord, men han lod, som om det var en given Sag, at der var mange af dem, der ikke skulde tages efter Vagstaven, men var forældede og ligefrem latterlige.

Han bar sig ad som han, der engang i Paradisets Have søgte at kaste Tvivl om Herrens Ord ind i den første Kvinde's Hjerte med sit Spørgsmaal: „Mon Gud skulde have sagt?“ (1 Mof. 3, 1) — med sit foragtfulde Smil underminerede han Tilliden til Guds Ord i de unges Sjæle; thi i Birteligheden var der intet, han havde som de to Ord.

Man kunde synes over disse stakkels unge — dog — „hvo vil ynkes over Slangebejærgeren, der bides af en Slange, eller over nogen af dem, som gaa til de vilde Dyr? Saaledes ynkes og ingen over den, som gaar til en juedig Mand og bliver delagtig i hans Synder“ (Sir. 12, 19—20).

Undertiden sad der inde i Bagerstykke en Kvinde med et blegt, sorgfuldt Ansjød. Det var Søkerens Suftru.

Hvor sølte hun sig ene og forladt. Til andre havde Manden nok af Smil og søde Ord — til hende naadede de ikke. Det var jo ikke saa underligt, at han, der satte sig ud over saa mange af mine Ord, ogsaa slog en Streg over Ord som disse:

„I Mænd, elsker eders Suftruer, ligesom Kristus elskede Menigheden og hengav sig selv for den, paa det han kunde hellige den“ (Eph. 5, 25—26).

„I Mænd! elsker eders Suftruer og værere ikke bitre imod dem“ (Col. 3, 19).

Jeg blev Vidne til mangen en huslig Scene. Mange vrede Ord og urimelige Befalinger lod inde i mit Værelse — det er ikke saa sjældent, at de Mennesker, der raaber højest paa at blive fri for de guddommelige Love og deres „uataalelige Tyranni“, er de værste Tyranner i deres eget Hus.

Og havde denne stakkels Kvinde saa blot vidst, hvor hun skulde finde den Trøst og Fred, som Verden ikke kan give. Men inden var hendes Kundskab derom og endnu mindre hendes Længsel derafter.

Der var kun eet Udsynspunkt i hendes triste Liv, og lidet stønede hun endda paa det.

Af og til havde hun med sig en lille, søgeligt ud-seende Dreng. Og hun kunde da tage Drengen op paa sit Skød, trykke ham ind til sig og saa brijste i Graad. Saa kunde det ske, den lille Dreng saa op paa hende og spurgte: „Mo'r, hvorfor græder du altid saa meget?“ Men det var ikke lidt, hun gav sig af med ham. „Du var da ogsaa altid i Vejen“ — „Det er da et skrækkelig Spetafel, du gør“ — „Man har da heller ikke andet end Bryderi af den Dreng“ — det var for det meste Hilsenen, han fik. — Faderen brød sig ikke stert mere om ham end Moderen, saa det var mest Tjenestepigen, der maatte tage sig af ham.

Den lille Drengs Tid her paa Jord skulde ikke blive lang. En Dag blev han pludselig syg, og snart :og Sygdommen en farlig Vending.

Dag efter Dag sad den bedrøvede Moder ved sit

Barns Seng — dobbelt bedrøvet, fordi hun nu saa, hvorfør Skat hun ejede i det Værn. Hun søgte, saa godt hun kunde, at lindre hans Smærter, men hun saa, at han dog med hver Dag blev svagere og blegere.

En Dag tog hun saa mig med fra Hylde, idet hun tænkte, om hun ikke i mig skulde kunne finde et Ord, der kunde trøste hende i hendes tunge Sorg.

Fandt hun saa hos mig den Trøst, hun søgte?

„Af! mit Sprog var hende saa fremmed; med skælvende Haand bladede hun frem og tilbage i mig, men da hun saa ikke fandt noget Ord, som hun syntes kunde vaske til hende, lagde hun mig modfalden bort igen.“

Men atter tog hun mig frem, og jeg fortalte hende om Menneskefønnen, der engang gif om paa Jord og helbredte de syge, opvakte de døde, Enkens Søn og Synagogeforjanderens Datter. Hun begyndte utaalmodig at spørge, hvorfor ikke Herren vilde hjælpe hende lige saa godt som andre, og grædende gentog hun Synagogeforjanderens Vord: „Mit Værn er paa sit højerste o, at du vilde komme og lægge Haenderne paa ham —!“ (Mc. 5, 23).

„Mo'r, vil du ikke læse lidt for mig?“ spurgte den lille med svag Stemme. Han rejste sig halvt op fra Bunden og saa kærlyg op i Moderens bekymrede Ansjød. „Saa vil din Hovedpine blive værre, min Dreng,“ hvistede hun.

„Na nej, Mo'r, læs lidt for mig!“

„Hyad skal jeg læse? — skal det være noget af Eventyrbogen?“

„Nej — ikke den, Mo'r. Læs lidt for mig i den der.“

Moderen saa forbaudet paa ham.

I Bibelen? — den forstaaer du jo ikke noget af.“

„So, Mo'r, det gør jeg rigtignok. Der staaer saa meget hønt i den. Ved du ikke, der staaer i den, Mo'r, at Jesus har sagt: „Iader de jmaa Børn komme til mig — thi Guds Rige hører saadanne til!“ Er det ikke jmuft, Mo'r? Kan du se, jeg kan godt forstaa Bibelen.“

„Men, Fred, hvem har lært dig det?“

„Det har Sufjan, Mo'r. Du ved nok, hun har en Bibel, og hun læser i den hver eneste Dag, siger hun. Hun har ogsaa læst i den for mig — aa, du kan tro, hun kan rigtignok fortælle om Jesus og Englene og Hyrderne og Himlen — du skulde bare høre hende, Mo'r.“

Moderen kom ikke med flere Spørgsmaal, men begyndte med brudt Stemme at læse for ham om Hyrderne paa Bethlehems Mark, indtil Barnets trætte Hjelag faldt i, saa lagde hun mig atter hen. —

Nu var der ikke mere noget Haab om, at Barnet kunde komme sig. Træt af Rattabaagen og Sorg gab Moderen Tjenestepigen Lov til at sidde ved det døende Barns Seng.

Det var Nat; men Barnet sov ikke, og Sufjan sad og læste for det af sin Bibel.

„Sufjan,“ sagde Moderen, „maa jeg bede min Bøn, mens du hører paa det? Du ved, den du har lært mig. Men, Sufjan, jeg kan ikke kiale mere — gør det noget?“

„Nej, det gør ingenting, min Dreng,“ sagde Sufjan, „bed du blot, som du ligger der, og Gud vil høre dig for Jesu Skyld. Du kan nok huske den, ikke sandt?“

Jo, han kunde nok huske den. Et lykkeligt Smil laa over hans Ansjød, mens han bad — for Ja'r, for Mo'r, for Sufjan, for de stakkels jmaa Sønningebørn, der ikke kendte Jesus — „og Herre Jesus, vil du saa ikke nok snart lade mig komme op i Himmelen til dig —!“

„Sufjan — vil du ikke synge — den du ved nok — ganske stille — du huffer nok — „Kom til vor Frelser —!““

Og Sufjan sang.

Barnet havde lukket sine Øjne, hans Læber bevægede sig. Sufjan bøjede sig ned over ham, og hun hørte ham hvifse: „Iader de jmaa — saa lo jo hans Aft — komme til mig — Iader de jmaa Børn komme til mig — thi Guds Rige hører saadanne til —!“

Barnet var for længst sønket i Graven. Moderen var utrylkelig; Faderen derimod viste ikke mindste Tegntil Sorg — han var kun endnu mere urimelig og op-farende mod sin Suftru.

Men den stakkels Kvinde skulde rammes af endnu en Sorg.

Hendes Mand havde altid brovret af sin Paalidelighed og Hæderlighed, at han var adfællig bedre end mange af disse „hellige“.

Pludselig — mens hans Hjerte jagde: „Fred og Tryghed“ — kom „Fordærvelsen“ (1 Thes. 5, 3) over ham. Det viste sig, at bagved alle de store Ord stod der en Bedrager.

Det behøver ikke at fortælles, hvorledes han havde syndet, og hvorledes hans Synd fandt ham — nok sagt, en Dag stod Retkens Folk i hans Butik — belagt med Saandjern blev han ført af Sted til Fængslet, og Retkens Segl blev sat paa alt, han havde kaldt sit.

Paa Ulykkens Dag viste det sig ret, at Suftruen trods alt elskede sin tyranniske Mand. Det var, som havde hun glemt alle hans onde Ord og aarelange Mishandlinger — hendes første Ønske var: blot hun kunde saa Lov at dele Fængslet med ham og pleje og trøste ham i hans Ulykke. Og da det ikke kunde tilfæbes, gjorde hun det eneste, hun kunde — græd af Medlidenshed med ham.

— Gerne vilde jeg have kunnet fortælle, at det dobbelte Slag, der havde ramt hende, blev til evig Betsignelse for hende, og at hun i kommende Dage kunde sige: „Du gjorde vel imod din Zjener, Herre, efter dit Ord. Før jeg blev ydmyget, for jeg vilde, men nu holder jeg dit Ord“ (Ps. 119, 65, 67).

Men det faldt ikke i min Lod at føre hende hen til „den evige Klippe“. Saa Dage efter Mandens Fængsling drog hun bort fra den Volig, der for hende havde været et „Vofim“ (Dom. 2, 5) — et Graadens Sted — og vi fiktes for bestandig.

Heller ikke faa jeg mere noget til hendes Mand. Sammen med en Del andre Vøger blev pakket med i en Kasse og ført bort til en fjerntliggende By.

Før anden Gang saa jeg paa en Boghandlers Diff.

(Fortfættets.)